

Formanden (Krabbe): Derefter gaa vi til vore Forretninger.

Den eneste Sag paa Dagsordenen er:

Fortsettelse af tredje Behandling af: Forslag til Straffelov for Krigsmagten.

Vaulsen: Det havde oprindeligt været min Hensigt ved 2den Behandling af dette Lovforslag at fremkomme med nogle Bemærkninger ligeoverfor det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (S. Steffensen), men da Forhandlingerne som bekjendt den Dag bleve standsede, fordi Afslutning blev vedtaget, skal jeg benytte Leiligheden nu ved 3die Behandling til ganske kort at udtale, hvad jeg dengang blev forhindret i. Jeg skal selvfølgelig ikke komme langt ind paa det, der i og for sig ikke har noget videre Værd, men blot anføre, at, naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds udtalte, at der for en Del af de Indvendinger, der bleve gjorte mod forskellige Paragrafer i Lovforslaget, laa Misforstaaelser til Grund, og særligt for min Indvending mod Lovforslagets § 52, saa vil jeg dertil svare ganske kort, at den Motivering, som det ærede Medlem fremsatte for at tydeliggjøre, at det var mig, der havde været i Wildfarelse, ikke har kunnet forandre min Mening paa det Punkt, at det for Marinens Vedkommende er en mindre heldig Bestemmelse, der er indført i § 52, Punkt 2, som omhandler de stærpende Omstændigheder ved Straffens Udmaalning, ved som en saadan at anføre, at Forsælse er begaaet i Tjenesten, i Særdeleshed under Vaaben. Jeg havde overordentlig gjerne set, at der havde været tilføjet „samt ombord under Ovelser“, men jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa, det ligger jo i Sagens Natur, at der meget let kan optaa Misforstaaelser mellem den fuldt juridisk uddannede Mand, der ikke er saa meget inde i de sømilitære Forhold paa den ene Side, og saa den mere sømilitært uddannede Mand, som ikke gjør Krav paa at være meget inde i juridiske Forhold paa dette Omraade. Jeg skal dermed forlade dette Punkt og blot med Hensyn til Sagen i sin Helhed nævne, at jeg isørigt for mit Vedkommende kan anfse mig ganske tilfreds med de Vndringsforslag, som ere stillede af Udvalgets Flertal her til 3die Behandling, idet der jo vistnok derved er søgt at raade Bod paa en stor Del af de Mangler, som jeg ialtfals formentlig vare tilstede for Lovens maritime Rammer. Angaaende § 121 om Hilsningen skal jeg bemærke, at det virkelig har været mig en sær Fornøjelse at se, at den er bleven modificeret derhen, at, naar en Krigsmand første Gang forsammer at hilse paa sin Foresatte, naar denne er civil, skal han ikke strax belægges med Arrest; naar det kan

godsigjøres, at han har forsømt Hilsningen af Nagtsomhed, skal han kun denne Gang irettesættes. Jeg udtaler det saa meget hellere, som jeg skal indrømme, at, om end denne Bestemmelse om Hønnrens Afgivelse for Hæren ubestridelig har sit store Værd, sætter jeg ikke nogen overdreven Pris paa al denne Hilsen for mit Vedkommende. Og jeg skal begrunde det ved at anføre, at, naar vi f. Ex. se hen til Marinens Orlogsværst, da staar jo meget ofte ikke alene det i Tjenesten fast ansatte Mandskab, men ogsaa de Børnepligtige og udføre deres Arbejde, og Officerer enten civile eller i Uniform passere forbi. Det ligger da i Sagens Natur, at man ikke altid kan gjøre Krav paa Hilsen; thi Arbejdet kan være saaledes, at det ikke kan standfæses f. Ex. hvis man heiser svære Ting op, for at gjøre denne militære Pligt. Smidlerthi glæder det mig, at det er lempet ogsaa for Hærens Vedkommende paa den Maade, som det er slet ved Flertallets Vndringsforslag til § 121. Jeg skal sluttelig tillade mig en ganske kort Bemærkning angaaende Underændringsforslaget til § 199. Dette Underændringsforslag gaar ud paa, at „Ol“ skal bortfalde i det Vndringsforslag, der under Nr. 44 er fallet af Flertallet til den nævnte Paragraf. Naar jeg vælger et Dieblit ved dette ene Ord, er det ikke, fordi det har saadan en overdreven Betydning, men fordi jeg, som er her, hørende til Marinen, ikke vil kunne lade den Slags Ting passere, fordi der saa bliver en vis Alighed tilstede med Bestemmelserne ligeoverfor Vin og Brændevin. Jeg vilde helst have, at Underændringsforslaget skulde have lydt paa, at saavel Vin som Brændevin og Ol udgik af Vndringsforslaget under Nr. 44. Jeg tror ikke, at man ombord i Skibe har nogen stor Tilbøielighed til at ville idømme som arbitrar Straf Decourt i Levnetsmidler. Sundhedsahensynet er jo altid saa fremtrædende ombord i Skibe, at vi dog i Reglen vilde gribe til et andet Middel end at gjøre Decourt paa Levnetsmidler. Naar man nu har udstudt Ol, har vel Meningen dermed været, at det hørte ind under den daglige Ration til Manden, og at det maa betragtes som et Næringsmiddel, som man under ingen Omstændighed maa tage fra ham, da det styrker ham, især i et saa nordligt Klima som dette. Men saa snart et Orlogsskib kommer udenfor de nærmeste Farvande, gaar i oversjøist Fart, enten til Bestindien eller ned i Middelhavet, saa kan Ol ikke konserveres længere; Orationen ombyttes saa med en Vinration, og Vinen gjør sin store Nytte derved, at Manden selv næsten altid blander Vandet med Vinen for at forhindre, at det Vand, man faar ombord paa de forskellige Steder, skal have nogen uheldig Indflydelse paa Helbredden. Skulde man altsaa undtage Ol, maa det være en logisk Følge deraf ogsaa at undtage Vin og Brændevin. Hvis man derimod ønsker, at Vin eller Brændevin skal blive staaende, maa